

TAK... ZE ŽIVOTA

Zírám na dveře od bytu, které se před okamžikem zabouchly. Ne... zavřely. Nakonec, je to fuk, jestli zabouchly nebo zavřely. Zvenku, to je důležité. Otočím se a tempo kroků, kterými procházím k ložnici, přizpůsobím tlaku hrnoucím se mi do hlavy. Rychle zvednu víko notebooku a ...stop. Co dřív? Jaký odkaz má přednost? Porad', strýčku Google. Práce nebo bydlení? Protože... Teď už vážně. Stěhuju se. Vypadnu z tohoto hnízda plného nudy. Kamkoliv, prostě pryč.

Ani pokus "Nechceš jít se mnou?" Co na tom, že bych řekla "Ne" a obrátila oči v sloup. A to už se fakt dlouho nezabývám myšlenkou, že by zůstal doma. Se mnou, jen tak pro změnu. Najednou nevím, čím začít. Vždyť jsem měla plán. Věděla jsem, že jde jako obvykle "na dvě pivka". Víím to každý pátek a každý pátek mám plán. Ale vždycky nějak zmizí, vytratí se. Vyžene ho ten motor ve mně. Ten tlak, který mě pokaždé donutí sednout si k počítači a hledat svou budoucnost. Jakou? To ještě nevím, prostě jinou. Zbavenou chlapa, se kterým je nuda, otrava, s kterým se dá mluvit na dvě témata, kterého pořád něco bolí a nejradši sedí u televize. Prsty se mi konečně rozjedou po klávesnici. Zkousím to pořád hnána jistotou, že teď už to udělám, ukončím tu agónii nudy, stereotypu a přežívání. Už dobře rok mi to nahrazuje terapii na lehátku psychologa. Jako každý pátek má mé běsnění v síti stejný konec. Zazvoní mi telefon.

Změna! Že by svědomí? Pokorná prosba, abych se oblékla a přišla za ním? Kratičká chvilka zadostiučinění, abych vzápětí zjistila, že jsem se spletla.

"Co děláš?" Hlas mé kamarádky Oliny zní kňouravě a třese se, takže víím, že je zle. Co dělám? Sakra, těžko můžu říct, co dělám. Zato je mi jasné, co dělá ona.

"Kdy se má vrátit?" Olinka vzlykla a něco zamumlala. O tom, čím se právě zabývá, jsem měla poměrně přesnou představu. Rozklepaná a pobledlá vyhlíží svého muže. Pobíhá střídavě mezi oknem na ulici a všemi místnostmi bytu, kde roztěkaně, zbrkle a s hlubokým zoufalstvím v očích kontroluje pořádek. Luboš je totiž úchyl schopný zfackovat ji, pokud je polštář na posteli 3 cm od hrany a nikoliv 2 jako když odjížděl. Ihned jak se pečlivě přezuje a pověsí kabát do skříně, kterou nechá otevřenou, aby větrala, začnou jeho oči slídit po nábytku, podlahách, kobercích i dekoracích, přičemž se neštítí přejet po některých ukazovákem. Běda, najde-li chybičku. Pak si místo večere posadí Olinku proti sobě do křesla a podrobí důkladnému a zevrubnému výslechu, co že tu těch pár dní hodinu za hodinou dělala. Po její vizáži, kterou stihl zběžně zkontrolovat ještě za dveřmi, nyní slídí jeho slizký zrak a bedlivě ji zkoumá. Oli ví, že se nevyplácí ani rychleji či pomaleji mrknout.

"Odejdi od toho magora, než nadobro zcvokneš," děla jsem ponuře, a tak spontánně, až jsem sebou cukla. "Jak dlouho mi takhle brečíš do telefonu, kdykoli se má Luboš vrátit ze služebky? Pět let?" Přesně ta doba, co z obou domácností vylétly děti a neduhy našich mužů začaly přibírat na váze. Z druhé strany se ozývaly jen přidušené vzlyky. Už je z ní vážně troska. Jak může jeden cvok s takhle ubožáckou záminkou decimovat jinak prima a pohodovou ženskou? Napadlo mě, že bych se mohla konečně taky svěřit, jak je Petr nemožný a můžeme hledat nové perspektivy někde jinde společně. Trochu jsem pookřála a už jsem chtěla využít ticha, když se ozvalo:

"Odešel. Sbalil si věci a vypadnul. Prej jsem děsně nepořádná a on už to nedokáže snášet, když na mě neplatí jeho neustálá upozornění a domluvy."

"Cože?!" vyvířkla jsem a bouchla omylem do nořasu, takže zmizela nabídka bytů 1+1 v mém rodišti. Oli popotáhla.

"Když za ním zaklaply dveře, letěla jsem k oknu. O kousek dál byl zaparkovaný bavorák a o něj se opírala ženská. Co ženská! Holka tak 25. Parádně ohozená a napohled sebevědomá. Řekla jsem si, že to ne... ale jo. Přišupačil k ní s těma taškama a kufrem a ...už vidím, jak ta bude mít byt jako klíčku." Přeskočil jí hlas a už nepokrytě se rozeštkala.

"Ne, tu prostě buzerovat nebude," zkonstatovala jsem krutě. "Ta se nedá." Olinka začala něco říkat, ale už jsem ji neposlouchala. Jak nevinná a miloučká mi najednou připadala nuda s Petrem, jeho předvídatelné, mírné chování, trpělivost s mými výstřednostmi a jeho letité a stereotypní páteční odskoky do hospůdky na dvě pivka a partičku karet. Dokonce i jeho bolístky byly náhle příjemné. Trudně jsem si uvědomila, že výčitku jsem od něj slyšela naposledy, když jsme se občas dohadovali o výchově dětí. Jak mi vlastně vyhovuje klid, který okolo sebe šíří, znamená jistotu, které jsem si v návalech opožděné touhy po dobrodružství nejen přestala vážit, ale ani ji nevnímala. Představila jsem si sebe na místě Oli a zatrnulo mi. Popadla jsem telefon, ze kterého se pořád ozývaly vzlyky právě ve chvíli, kdy zarachotil klíč v zámku. Se slovy "zítra přijdu" jsem hovor ukončila.

"Jsem tu, miláčku!" zahalekal můj vsutku jen mírně opivněný muž, "vyhrál jsem dvě stovky". Zaklapla jsem nožas a letěla za ním do předsíně. Culil se jako andělíček. Objal mě okolo ramen. "Tak jsem si řekl, že něco přidám a zítra tě zvu na oběd." Musela jsem se otočit, abych zamáčkla slzu.